



Није ропство мука, мука је кад ти од ропства није мука, и када за мрак вазда тражиш и налазиш оправдање.

Када те на ланцу убеди да си слободан, а теби је и то слободе превише.

Када ћутиш да се не замериш горима од себе. Најгорима!

Кад њихову глупост прихватиш ко своју памет.

Када погнеш главу пред фукаром јер у њих је сила а у теби је страх.

Страх од свега!

Страх од себе да се где не одаш да си човек.

Страх од дана када ћеш том човеку морати да објасниш зашто је робијао твој страх!

Зашто си ћутао док је лупао на врата бежећи од зла, тражећи збег...

Ниси ни јаукнуо док су то у њему ломили твоје кости...

Добро је, на ланцу си, још помало жив, помало слободан, помало човек, понајвише ништа...

Добро је, на ланцу си, још помало жив, помало слободан, помало човек, понајвише ништа...

Све су ти узели, ал и то ти је довољно.

И онако си имао премало, па шта ће ти?!

Будиш се, дишеш, некуд одлазиш, однекуд се враћаш, лежеш, дишеш...довољно је.

Слобода је то!

Водају те ко магарца, нема везе, барем су те извели у шетњу, слобода је то.

Не дирају те, срећан си.

Нису те заборавили но неће да прљају руке са тобом, сам ћеш...

Дотегни ланац ако је где попустио. Скрати га да не одеш корак више, шта ћеш рећи фукари кад подвикну, куд си то пошао..?

Ђути, увек може горе, шапућеш ланцима који би да побегну од тебе...

Молиш се Господу да ти подари снаге, за шта?



Да ти се не отме глас, да не подигнеш главу, да фукари не подвикнеш: „Е, доста је, бре!!!“

Не, треба ти снаге да себе роба носиш ко казну, да певаш о слободи ко слинава кафанска певаљка, треба ти снаге да потрчиш ако се где препознаш слободан...

Бежи!

Бежи што даље од тог човека, јави битангама где је, позови га за трпезу нека га ту ухвате, постељи му, ту им неће умаћи...

Ђути док му ломе твоје кости, на твом огњишту, у чело твог стола, под твојом иконом, пред твојом децом, пред женом у црнини коју си заклео да те ожали...

Ђути док му ломе твоје кости, на твом огњишту, у чело твог стола, под твојом иконом, пред твојом децом, пред женом у црнини коју си заклео да те ожали...

Боље нек је невеста сенке него удовица човека, јашта.

Ђути, фукара је наредила. И овако немаш шта паметније да кажеш од будале.

Његова је глупост твоја памет!

Кад најгори владају најбољима- нису најгори криви за то, ни мало.

Фукара зна да је фукара и њему је добро, ал кад то човек заборави да је човек и постане му добро јер „увек може горе“?!

Може горе, да, када ти сваки ланац постане предугачак, кад га затегнеш о грло да се усече у кожу и њ дави.

То је довољно слободе!

Певај о слободи давећи се у сопственом гласу...

(Искра)

